

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Památkářská obec českokrumlovská**, se sídlem Dlouhá 30, Český Krumlov, zastoupeného Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **OCCB a. s.**, se sídlem Žižkova 309/12, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2009, čj. KUJCK 955/2009 OREG/9, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 11. 2009, čj. 10 Ca 104/2009 - 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2009, čj. KUJCK 955/2009 OREG/9, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov, stavebního úřadu, ze dne 30. 10. 2008, čj. SÚ-4776/06-Be, kterým byla umístěna a povolena stavba „*změna dokončené stavby – přístavba a stavební úpravy objektů spojené se změnou užívání na stavbu ubytovacího zařízení – hotel, Široká č. p. 77, Hradební č. p. 172, Český Krumlov, Vnitřní Město*“ na konkrétně specifikovaných stavebních parcelách.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 12. 11. 2009, čj. 10 Ca 104/2009 - 57, zamítl.

Krajský soud se nejprve zabýval aktivní legitimací žalobce. Ten je občanským sdružením založeným ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu přírody“). Žalobce není nositelem práv

a povinností vyplývajících z hmotného práva, proto může namítat pouze zkrácení na procesních právech ve stavebním řízení. I jeho procesní legitimace pak může být založena pouze tvrzením o zkrácení na procesních právech.

Účastenství ve stavebním řízení upravuje pro účely posuzované věci § 59 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Správní řízení bylo zahájeno návrhem ze dne 22. 12. 2006, podle § 190 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, se řízení dokončí podle dosavadních právních předpisů. Ustanovení § 59 je právní normou speciální, proto je vyloučena aplikace § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“) nepřiznává postavení účastníka řízení subjektům zřízeným podle § 70 zákona na ochranu přírody. Krajský soud proto zkoumal, zda měl žalobce ve stavebním řízení postavení účastníka podle § 59 písm. c) stavebního zákona.

Podle krajského soudu má žalobce jako občanské sdružení, zřízené ve smyslu § 70 zákona na ochranu přírody, postavení účastníka pouze v řízení, jehož předmět se dotýká složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Ve vyjádření odboru životního prostředí Městského úřadu v Českém Krumlově však bylo výslovně uvedeno, že není zapotřebí podávat stanovisko se zřetelem k zájmům chráněným zákonem na ochranu přírody, protože se jedná o stavbu v centru města. Z § 1 a 2 zákona na ochranu přírody nelze dovodit, že by se ochranou přírody a krajiny rozuměla i ochrana kulturních památek. Předmětnou stavbu nebylo možné podřadit ani ochraně krajinného rázu a přírodního parku ve smyslu § 12 zákona. Změna existující stavby v městské památkové rezervaci nepředstavuje zásah, který by měl vliv na krajinu, a nejde ani o kulturní dominantu krajiny. V posuzované věci tak nemohly být zájmy na ochraně přírody a krajiny dotčeny. Podle krajského soudu nebylo možné vyložit účast občanského sdružení tak, že sdružení zřízené podle § 70 zákona na ochranu přírody je účastníkem i tehdy, jde-li v řízení o ochranu zájmu daného zákonem o státní památkové péči. Z podání žalobce učiněných v průběhu správního řízení krajskému soudu vyplynulo, že žalobce uplatnil výhrady podřaditelné právě zájmům na ochraně památek. Má-li však žalobce podle právních předpisů oprávnění účastnit se řízení týkajících se možného zásahu do zájmů chráněných zákonem na ochranu přírody, přičemž takový zájem prokazatelně nebyl v posuzované věci ohrožen, a uplatnil-li v řízení výhrady týkající se výlučně státní památkové péče, pak žalobce nebyl účastníkem správního řízení. Tím se nestal ani nesprávným postupem správních orgánů, které s ním jako s účastníkem jednaly. Občanské sdružení zřízené podle § 70 zákona na ochranu přírody není oprávněno k podání námitek vybočujících z jeho předmětu činnosti. Krajský soud uzavřel, že žalobce neměl postavení účastníka řízení, proto nemohl být dotčen na svých procesních právech.

Dále krajský soud uvedl, že žalobce v žalobě zopakoval odvolací námitky a podřadil je žalobním bodům. Žalovaný se však s výhradou žalobce k aplikaci předpisů o projektové dokumentaci vypořádal, navíc zcela správně. Odvolání žalobce se vztahovalo především k závaznému stanovisku orgánu státní památkové péče. Takové námitky jsou však mimo předmět činnosti žalobce. I takto uplatněné odvolací námitky navíc byly žalovaným, který postupoval v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, respektovány. Závazné stanovisko orgánu státní památkové péče je subsumovaným správním aktem. Ten nepodléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví, protože jím nejsou pro stavebníka zakládána, měněna ani rušena veřejná subjektivní práva. Závazné stanovisko orgánu státní památkové péče je přezkoumatelné pouze na základě žaloby směřující proti rozhodnutí stavebního úřadu a pouze tehdy, pokud žalobci svědčí aktivní legitimace. K tomu v posuzované věci nedošlo, protože žalobce nebyl účastníkem

řízení a námitky, které uplatnil, vybočují z předmětu jeho činnosti. Závazné stanovisko bylo k odvolání žalobce přezkoumáno postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu ministerstvem kultury. Rozhodnutí ministerstva kultury je dostatečně odůvodněno, zejm. pokud žalobce uplatnil výhrady k závaznému stanovisku orgánu státní památkové péče, k jejichž uplatnění není se zřetelem k předmětu své činnosti vůbec povolán.

Žalobce nehájl ve stavebním řízení zájem na ochraně přírody a krajiny. V tomto směru neuplatnil žádné námitky v průběhu řízení ani v odvolání. Z jeho podání naopak bylo zřejmé, že se jeho výhrady týkaly pouze ochrany zájmů památkové péče. Napadeným rozhodnutím a rozhodnutím ministerstva kultury, jímž bylo potvrzeno závazné stanovisko orgánu památkové péče vydané v prvním stupni, proto nemohlo být podle krajského soudu zasaženo do práva žalobce na řádný výkon státní správy podle předpisů označených v žalobě.

Krajský soud uzavřel, že žalobce jako občanské sdružení založené podle předpisů o ochraně přírody a krajiny nebyl vzhledem k jím uplatňovaným výhradám a vzhledem k vyjádření odborného orgánu působícího na úseku ochrany přírody a krajiny účastníkem řízení. Za této situace však nemohl být vydáním napadeného rozhodnutí zkrácen na svých procesních právech. Krajský soud proto žalobu zamítl.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Namítl, že krajský soud vykročil z předmětu řízení vymezeného žalobou. Rozhodoval totiž o účasti stěžovatele ve správním řízení, přestože žalovaný tuto otázku ve správním řízení nezpochybnil. Krajský soud nevysvětlil, proč mlčky vyloučil aplikaci § 28 správního řádu. Rozhodnutí krajského soudu je překvapivé a došlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces. V této souvislosti stěžovatel namítl porušení svých procesních práv v soudním řízení, protože mu krajský soud neoznámil, že se chystá vykročit z předmětu řízení, a nevyzval jej (za použití § 118a o. s. ř.) k doplnění jeho tvrzení a návrhů důkazů, aby stěžovatel mohl účinně hájit své účastenství ve správním řízení. Krajský soud porušil procesní práva stěžovatele v takové míře, že to mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Dále je podle stěžovatele rozsudek krajského soudu založen na chybném posouzení právní otázky dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny. V důsledku provedení povolené stavby dojde k zásahu do části bývalé hradební zdi (vnější viditelné konstrukce) a zásahu do střechy (součástí střešní krajiny). Krajinný ráz historického města, tato vysoce kulturní krajina, je tvořen mimo jiné jednotlivými stavbami – jejich podobou a památkovou hodnotou. Jejich autenticita, zachovalost, a to včetně zasazení do prostředí, je podstatou charakteristiky a hodnot této kulturní krajiny. Předmětem stavebního povolení byly zásahy, které by mohly mít vliv na krajinný ráz této vysoce kulturní krajiny.

I kdyby nebyl prokázán vliv na krajinný ráz, je podle stěžovatele při posuzování jeho účasti v předmětném stavebním řízení nutno vycházet z konstrukce účastenství podle § 70 zákona na ochranu přírody, založené na možném dotčení zájmů. Vyjádření orgánu ochrany přírody, že předmětným řízením nedojde k zásahu do hodnot chráněných zákonem na ochranu přírody, stěžovatel nepovažoval za věcně správné.

Argumentaci krajského soudu, podle níž je občanské sdružení oprávněno uplatňovat námitky pouze v rozsahu předmětu své činnosti a naopak není oprávněno k podání námitek vybočujících z tohoto předmětu, stěžovatel považoval za zcela vadnou. Tvrdil, že občanská

sdružení nejsou zřizována podle § 70 zákona na ochranu přírody. Cílem stěžovatele podle jeho stanov není jen ochrana přírody a krajiny, ale také památková ochrana. I kdyby tedy vznesl námitky pouze ve vztahu k památkové ochraně, byly by v rozsahu jeho činnosti. Krajský soud rozhodl bez zjištění, jaké má stěžovatel stanovy. Stěžovatel v této souvislosti navrhl své stanovy k důkazu. Také uvedl, že odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, čj. 5 A 137/2000 - 37, je pro chybné uvedení čísla jednacího nesrozumitelný. Krajský soud své tvrzení nedoprovodil odkazy na právní předpisy. To ostatně ani nemohl, protože žádný předpis neurčuje stěžovateli, jaké námitky může uplatnit. Stěžovatel může činit vše, co mu zákon nezakazuje, tedy vznášet libovolné námitky týkající se předmětu řízení.

Námitky stěžovatele, vznesené ve správním řízení, by v případě úspěchu žaloby vedly k ochraně krajinného rázu. Pokud je cílem zákona na ochranu přírody ochrana přírody a krajiny, nelze vylučovat zákonné prostředky, které k tomuto cíli vedou. V opačném případě by sdružení účastníci se řízení na základě § 70 zákona na ochranu přírody nemohlo např. v územním řízení namítat, že záměr je umístěn v území nezastavitelném podle územního plánu, že navrhovatel nemá žádná práva k pozemku nebo že územní řízení vede obecní úřad, který není stavebním úřadem – ani jedna z nastíněných námitek totiž nemá oporu přímo v zákoně na ochranu přírody.

Dále stěžovatel namítl, že se krajský soud odmítl zabývat námitkami proti souhlasným stanoviskům orgánů státní památkové péče. V tomto ohledu zatížil krajský soud rozsudek vadou podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Konečně stěžovatel tvrdil, že krajský soud řádně neodůvodnil rozsudek. Z toho nejsou seznatelné úvahy, pomocí kterých krajský soud vyloučil ze zájmů ochrany přírody ochranu památek jako podstatných prvků krajinného rázu v kulturní krajině.

IV.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Nesouhlasil s námitkou, že krajský soud vykročil z rozsahu přezkumné činnosti. Aktivní legitimaci k podání žaloby ve správním soudnictví soud zkoumá jako jednu z podmínek řízení. Účastenství v řízení je třeba posuzovat materiálně, nikoliv podle toho, s kým správní orgán jednal. Krajský soud proto správně zjišťoval, zda měl stěžovatel ve správním řízení postavení účastníka. Žalovaný zpochybnil i námitku, že je napadený rozsudek založen na chybném posouzení dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny. Občanské sdružení může mít postavení účastníka správního řízení, pokud je jeho posláním podle stanov ochrana přírody a krajiny a pokud se jedná o řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy chráněné zákonem na ochranu přírody. Krajský soud podložil svůj závěr v odůvodnění rozsudku srozumitelnou a přesvědčivou argumentací.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podstatou stížných námitek je nesouhlas stěžovatele s posouzením otázky jeho účastenství ve správním řízení, resp. s tím, jak krajský soud posoudil možné dotčení zájmů chráněných zákonem na ochranu přírody. V této souvislosti stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud vybočil z předmětu řízení, zkoumal-li otázku účastenství stěžovatele ve správním řízení, přestože žalovaný toto účastenství ve správním řízení nezpochybnil.

Nejvyšší správní soud především připomíná, že občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny ve smyslu § 70 odst. 2 zákona na ochranu přírody, je podle § 65 odst. 2 s. ř. s. pro účely řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu aktivně legitimováno pouze v rámci okruhu námitek, v nichž brojí proti porušení jemu příslušejících procesních práv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, č. 825/2006 Sb. NSS, ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78, ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 As 35/2007 - 92, ze dne 28. 1. 2009, čj. 8 As 52/2008 - 92, www.nssoud.cz, příp. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2004, čj. 28 Ca 444/2001 - 100, č. 291/2004 Sb. NSS).

Občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona na ochranu přírody tedy může být z povahy věci a v souladu s § 65 odst. 2 s. ř. s. pro účely řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu aktivně legitimováno pouze tehdy, náležela-li mu práva účastníka správního řízení. Účastenství občanského sdružení ve správním řízení je přitom třeba posuzovat důsledně materiálně (srov. např. rozsudek č. 825/2006 Sb. NSS). Není rozhodné, že správní orgány zacházely s občanským sdružením jako s účastníkem řízení, přestože jím ve skutečnosti nebylo, resp. být nemělo. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovateli, že krajský soud bezdůvodně překročil předmět řízení, pokud posuzoval účastenství stěžovatele ve správním řízení nezávisle na závěrech, které v tomto ohledu učinily správní orgány. Neobstála ani námitka, podle níž byl krajský soud povinen vyzvat stěžovatele k doplnění jeho tvrzení a návrhů důkazů, aby mohl účinně hájit své účastenství ve správním řízení. Krajskému soudu nic nebránilo, aby učinil na základě spisů závěr, zda byl stěžovatel ve smyslu § 70 zákona na ochranu přírody účastníkem daného správního řízení.

Správní soudy již dříve opakovaně judikovaly, že zákon na ochranu přírody přiznává občanskému sdružení postavení účastníka řízení, je-li jeho hlavním posláním podle stanov ochrana přírody a krajiny a současně jde o řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tyto dvě podmínky musí být naplněny kumulativně (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 7. 2001, čj. 10 Ca 151/2001 - 21, uveřejněný in: Soudní judikatura ve věcech správních pod č. 1020/2002, nebo shora citovaný rozsudek č. 825/2006 Sb. NSS). Potud je logické, že se krajský soud v rámci zkoumání otázky účastenství občanského sdružení ve správním řízení zabýval i tím, zda mohly být ve správním řízení takové zájmy dotčeny, aniž by byl vázán závěry správních orgánů nebo podkladovým stanoviskem orgánu ochrany přírody a krajiny, podle kterého byla v posuzované věci vyloučena možnost dotčení zájmů chráněných zákonem na ochranu přírody.

Založil-li krajský soud svůj závěr o chybějící aktivní věcné legitimaci stěžovatele na tom, že ve správním řízení nemohly být zájmy na ochraně přírody a krajiny dotčeny, protože se jednalo o změnu existující stavby v městské památkové rezervaci a nedocházelo k zásahům, které mají vliv na krajinu nebo na kulturní dominantu krajiny, nelze jeho úvahám nic vytknout. Stěžovateli nelze přisvědčit, že by z § 2 odst. 2 písm. g) zákona na ochranu přírody, resp. z § 12 odst. 1 tohoto zákona *eo ipso* plynulo jeho právo být účastníkem správního řízení v posuzované věci. Zájmy chráněné zákonem na ochranu přírody totiž nepochybně nejsou dotčeny v každém územním, resp. stavebním řízení (srov. rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 10 Ca 151/2001 - 21, a Nejvyššího správního soudu č. 825/2006 Sb. NSS).

Rozsahem věcné působnosti právní úpravy zákona na ochranu přírody se zřetelem k výkladu pojmů krajina, resp. krajinný ráz se Nejvyšší správní soud zabýval mj. v rozsudku ze dne 28. 12. 2006, čj. 6 A 83/2002 - 65 (www.nssoud.cz). Uzavřel přitom, že zákon na ochranu přírody nedopadá na případy, kde stavba je umístována do prostředí, které vůbec nemá znaky

krajiny ve smyslu tohoto zákona, resp. nemá ani krajinný ráz. Za takové prostředí přitom - nejsou-li tu jiné skutečnosti, které by takový závěr vyvrátily - označil i zastavěnou centrální oblast města, tedy vysoce urbanizované městské prostředí bez významných krajinných prvků, bez výskytu druhů planě rostoucích rostlin, volně žijících živočichů, nalezišť nerostů atd. Nejvyšší správní soud přitom výslovně uvedl, že zájmy obdobné zájmům na ochraně přírody a krajiny hájí v takovém prostředí (památkové rezervaci) jiné dotčené orgány, a to orgány státní památkové péče. Podle tohoto soudu „(ú)čelem zákona o ochraně přírody a krajiny je přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji (§ 1). Ochranou přírody a krajiny (§ 2 stejnojmenného zákona) se rozumí péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. Tím jsou současně vymezeny společenské vztahy, které zákonodárce zamýšlel zákonem regulovat jako vztahy právní.

Soud nemá žádnou pochybnost o tom, že také další pojmy užívané zákonem (v tomto případě „krajinný ráz“) musí být vykládány v souladu s úvodními ustanoveními zákona a nikoli způsobem zjevně extenzivním, účel zákona přesahujícím. (...)

Centrální část vysoce urbanizovaného prostředí nelze bez přistoupení dalších skutečností označit za „krajinu“ ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Takovou další skutečností a jinou situací by bylo, kdyby tu byl významný krajinný prvek nebo dokonce zvláště chráněné území, území přechodně chráněné atp. O takový případ ale nešlo a nikdo to ani netvrdil. (...)

Vytýká-li se tu žalobci záměna zákonného pojmu „krajina“ s obecným pojmem „krajina“ v širokém smyslu řecké „oikoumené“ jako pojetí části zemského povrchu obývaného a utvářeného člověkem a lidskou pospolitosť, je tato výtku namístě. S takto širokým pojmem „krajiny“ zákon o ochraně přírody a krajiny nepracuje...“.

Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvod, aby se od své předchozí judikatury odchýlil. Ze skutečnosti, že nyní posuzovaná změna stavby (přístavba) a s ní spojené stavební úpravy mají být realizovány v městské památkové rezervaci, nelze bez dalšího vyvodit závěr o dotčení zájmů chráněných zákonem na ochranu přírody. Ze spisů je zcela zjevné, že námitky uplatněné stěžovatelem spadají do působnosti právních předpisů na úseku státní památkové péče. Stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti neuvedl, jakým konkrétním způsobem by měly být potenciálně dotčeny zájmy chráněné zákonem na ochranu přírody tak, jak je třeba je vnímat v souladu s výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu a zákona na ochranu přírody. Obecná tvrzení, že dojde k zásahu do vnější viditelné konstrukce, resp. do střechy, nemohou ovlivnit nastíněné závěry. Nevyplýval z nich totiž konkrétní nežádoucí způsob možného dotčení zájmu na ochraně přírody a krajiny.

Krajský soud se tedy s právní otázkou dotčení zájmů chráněných zákonem na ochranu přírody a s ní spojenou právní otázkou účastenství stěžovatele ve správním řízení vypořádal věcně správně a své závěry opřel o přesvědčivé odůvodnění. Nejvyšší správní soud pak stížným námitkám nepřisvědčil.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, podle níž se krajský soud odmítl zabývat námitkami stěžovatele proti souhlasným stanoviskům orgánů státní památkové péče [část I bod 7) kasační stížnosti]. Zamítl-li totiž krajský soud žalobu stěžovatele pro chybějící aktivní žalobní legitimaci s tím, že mu v předmětném správním řízení nesvědčilo právo účastníka řízení, nijak nepochybil, nevypořádal-li námitky týkající se souhlasných stanovisek orgánů státní památkové péče.

S ohledem na své předchozí závěry se Nejvyšší správní soud nezabýval stížními námitkami týkajícími se charakteru námitek, které je občanské sdružení oprávněno uplatnit ve správním řízení [část I body 5) a 6) kasační stížnosti]. Takové posouzení by totiž nebylo nijak způsobilé projevit se v právní sféře stěžovatele, který nebyl účastníkem správního řízení a nebyl proto ve správním řízení oprávněn uplatňovat žádné námitky. Ze stejného důvodu nebylo třeba provádět důkaz stanovami stěžovatele, jak bylo navrženo v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přesto pro úplnost připomíná závěry, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 As 2/2009 - 80, www.nssoud.cz. Podle nich „občanské sdružení založené za účelem ochrany přírody a krajiny je za splnění podmínek uvedených v ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny účastníkem územního řízení. Zákon mu tedy, ve srovnání s jinými subjekty s odlišným posláním, přiznává privilegované postavení. Ve správních řízeních, je úkolem těchto občanských sdružení hájit veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny. Tento zájem však zároveň determinuje obsah námitek a také rozsah, v jakém se správní orgány jejich námitkami musí věcně zabývat. V územním řízení sice může každý účastník uplatnit jakékoliv námitky a správní orgán je povinen se s nimi vypořádat (§ 39 stavebního zákona), avšak rozsah přezkumu námitek účastníků řízení není neomezený a závisí nejen od jejich věcného obsahu, ale i od postavení každého konkrétního účastníka řízení. Námitky ekologického občanského sdružení je vždy nutno posuzovat právě s přihlídnutím k zájmům, které toto sdružení ve správním řízení hájí. Je-li sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny oprávněno být účastníkem správního řízení, nelze dovést, že má možnost hájit v tomto řízení i zájmy jiné, s ochranou přírody a krajiny nesouvisící. Takové občanské sdružení by se totiž z pozice ochránce přírody a krajiny dostávalo do pozice univerzálního dohlížitele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což podle Nejvyššího správního soudu není smyslem a účelem účastenství ekologických občanských sdružení ve správních řízeních. Hodnotí-li tedy správní orgány námitky ekologického občanského sdružení, musí se nejprve zabývat tím, zda se tyto týkají zájmů, které toto sdružení hájí a které lze podřadit pod zájmy upravené zákonem o ochraně přírody a krajiny (srovnej zejména ust. § 1 až § 3 citovaného zákona), případně pod jiný zákon, který rovněž občanským sdružením přiznává privilegované postavení (viz např. ust. § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů). (...) Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že uplatňuje-li občanské sdružení, které postavení účastníka správního řízení odvozuje z ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, námitky nesouvisící s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezená citovaným zákonem, je zcela postačující, uvede-li správní orgán, proč se takové námitky netýkají zájmů, které má občanské sdružení ve správním řízení hájit.“

Namítli-li stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, Nejvyšší správní soud neshledal námitku důvodnou. Napadený rozsudek není zatížen žádnou z vad, které by podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS), založily jeho nepřezkoumatelnost. Závěry týkající se účastenství stěžovatele ve správním řízení, resp. dotčení zájmů chráněných zákonem na ochranu přírody, krajský soud dostatečně a přesvědčivě odůvodnil. Zřejmé pochybení při citaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně poukázal, je pouze dílčím nedostatkem odůvodnění, který v posuzované věci neměl vliv na jeho věcnou správnost. Z obsahu kasační stížnosti je ostatně zřejmé, že stěžovatel byl bez větších nesnází schopen identifikovat, které rozhodnutí měl krajský soud na mysli.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120

s. ř. s.), Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení obecně nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. června 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu